

✧ Základní verš

„Smilovává se tedy, nad kým chce, a koho chce, činí zatvrzelým.“ (Ř 9:18)

„Nebot' je psáno: ‚Jákoba jsem si zamiloval, ale Ezaua jsem odmítl.‘ Mojžíšovi řekl: ‚Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.‘“ (Ř 9,13.15)

O čem Pavel mluví v těchto verších? Kam se ztratila svobodná vůle člověka, která dává smysl všemu, čemu věříme? Nemáme snad právo rozhodnout se pro Boha, nebo jej odmítnout? Mají nám snad tyto verše říci, že někteří lidé byli vyvoleni k záchraně, ale jiní budou zatraceni, bez ohledu na jejich osobní rozhodnutí?

Odpovědi na tyto otázky najdeme jako obvykle v širším kontextu Pavlových myšlenek. V této části dopisu se Pavel snaží poukázat na Boží právo určit, kdo bude patřit mezi ty, kteří budou „povoláni“. Bůh sám nese hlavní odpovědnost nejen za záchranu světa, ale i za zvěstování evangelia. Proč by si tedy nemohl vybrat své spolupracovníky? Pokud tím nikomu nebrání v možnosti být spasen, není jeho jednání v rozporu s principem svobodné vůle. Nepopírá to ani velkou pravdu o tom, že Kristus zemřel za všechny lidi a touží, aby byl každý zachráněn.

Pokud budeme 9. kapitulu Listu Římanům vnímat tak, že se nezabývá osobním spasením těch, o kterých mluví, ale jejich povoláním k určitému úkolu, pak zjistíme, že Pavlova slova problematická nejsou.

✧ Týden ve zkratce:

- Pavlova touha (Ř 9,1–12)
- Boží vyvolení (Ř 9,12–16)
- Tajemství Božích záměrů (Ř 9,17–24)
- Vy jste můj lid (Ř 9,25–29)
- Kámen úrazu (Ř 9,30–33)
- Podněty k zamyšlení

NE 3. prosince – Pavlova touha (Ř 9,1–12)

Ř 9:1-12 „¹Mluví pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuje mi to mé svědomí v Duchu svatém, ²že mám velký zármutek a neustálou bolest ve svém srdci. ³Přál bych si sám být proklet a odloučen od Krista Ježíše za své bratry, za lid, z něhož pocházím. ⁴Jsou to Izraelci, jim patří synovství i sláva i smlouvy s Bohem, jim je svěřen zákon i bohoslužba i zaslíbení, ⁵jejich jsou praotcové, z nich rodem pochází Kristus. Bůh, který je nade všemi, buď pochválen na věky, amen.

⁶Ne že by slovo Boží selhalo. Vždyť ne všichni, kteří jsou z Izraele, jsou Izrael, ⁷ani nejsou všichni dětmi Abrahamovými jen proto, že jsou jeho potomci, nýbrž „z Izáka bude povoláno tvé potomstvo“, to jest: ⁸dětmi Božími nejsou tělesné děti, nýbrž za potomky se považují děti zaslíbené. ⁹Slovo zaslíbení zní takto: „V určený čas přijdu, a Sára bude mít syna.“ ¹⁰A nejen to: také Rebeka měla obě děti z téhož muže, z našeho praotce Izáka; ¹¹ještě se jí nenarodily a nemohly učinit nic dobrého ani zlého. Aby však zůstalo v platnosti Boží vyvolení, o kterém bylo předem rozhodnuto ¹²a které nezávisí na skutecích, nýbrž na tom, kdo povolává, bylo jí hned řečeno, že starší bude sloužit mladšímu.“

PO 4. prosince – Boží vyvolení (Ř 9,12–16)

Ř 9:12-16 „¹²[Boží vyvolení] nezávisí na skutecích, nýbrž na tom, kdo povolává... ¹³Nebot' je psáno: ‚Jákoba jsem si zamiloval, ale Ezaua jsem odmítl.‘“ ¹⁴Co tedy řekneme? Je Bůh nespravedlivý? Naprosto ne! ¹⁵Mojžíšovi řekl: ‚Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.‘“ ¹⁶Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává.“

1Tm 2:3.4 „³To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, ⁴aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.“

Ti 2:11 „Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem.“

Ef 1:4.5 „⁴V něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tvář. ⁵Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny.“

2Pt 1:10 „Proto se, bratři, tím více snažte upevňovat své povolání a vyvolení. Budete-li to činit, nikdy nekloupnete.“

ÚT 5. prosince – Tajemství Božích záměrů (Ř 9,17–24)

Ř 9:17-24 „¹⁷Písmo přece říká faraónovi: ‚Vyzdvihl jsem tě, abych na tobě ukázal svou moc a aby mé jméno bylo rozhlášeno po celé zemi.‘“ ¹⁸Smilovává se tedy, nad kým chce, a koho chce, činí zatvrzelým.

¹⁹Snad mi řekneš: ‚Proč nás tedy Bůh ještě kárá? Může se vůbec někdo vzepřít jeho vůli?‘“ ²⁰Člověče, co vlastně jsi, že odmlouváš Bohu? Řekne snad výtvar svému tvůrci: ‚Proč jsi mě udělal takto?‘“ ²¹Nemá snad hrnčář hlínu ve své moci, aby z těžé hroudy udělal jednu nádobu ke vznešeným účelům a druhou ke všedním? ²²Jestliže Bůh chtěl ukázat svůj hněv a zjevit svou moc, a proto s velkou showvavostí snášel ty, kdo propadli jeho hněvu a byli určeni k záhubě, ²³stejně chtěl ukázat bohatství své slávy na těch, nad nimiž se smiloval a které připravil k slávě – ²⁴na nás, které povolal nejen ze židů, ale i z pohanských národů.“

J 14:9 „Ježíš mu odpověděl: Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce?“

ST 6. prosince – Vy jste můj lid (Ř 9,25–29)

Ř 9:25-29 „²⁵Jak je psáno u Ozeáše: ‚Lid, který není můj, povolám za svůj lid a Nemilovanou nazvu Milovanou, ²⁶a kde bylo řečeno: Vy nejste můj lid, tam budou nazváni syny Boha živého.‘“ ²⁷A Izaiáš prohlašuje o Izraeli: ‚Kdyby bylo synů Izraele jako písku v moři, jen zbytek bude zachráněn, ²⁸nebot' Hospodin vykoná svůj soud na zemi rychle a úplně.‘“ ²⁹A jak to Izaiáš předpověděl: ‚Kdyby nám Hospodin zástupů nenechal aspoň sítě, bylo by to s námi jako se Sodomou, Gomoře bychom byli podobní.‘“

Oz 2:1.3.25 „¹Izraelských synů bude však zase jak mořského písku: nikdo je nezměří, nikdo je neseče. Na místě, kde se jim říká: "Nejste lid můj", bude se jim říkat: "Synové živého Boha." ... ³Rekněte svým bratřím: "Lide můj, svým sestram: "Omilostněná". ... ²⁵Vsejí jej pro sebe do země, Neomilostněné budu milostiv, těm, kdo Nejsou-lid-můj, řeknu: "Tys můj lid", a on řekne: "Můj Bože!"“

Oz 1:9 „²Začíná Hospodinova řeč skrze Ozeáše. Hospodin Ozeášovi řekl: "Jdi, vezmi si nevěstku a ze smilstva měj děti. Země jen smilní a smilní, odvrací se od Hospodina." ⁹I řekl: "Pojmenuj ho Lóami (to je Nejste-lid-můj), neboť vy nejste můj lid a já nejsem váš Bůh."“

Oz 2:11-19 „¹¹Proto vezmu své obilí zpět v jeho době, i mošt v příhodný čas; strhnu z ní svou vlnu i svůj len, jež měly přikrývat její nahotu. ¹²Tehdy odkryjí její hanbu před zraky jejich milenců. Žádný ji nevytrhne z mé ruky. ¹³Všemu jejímu veselí učiním přítrž, jejím svátkům, novoluním i dnům odpočinku, všem jejím slavnostem. ¹⁴Zpustoším její révu i fíkovník, o nichž říká: "To je má odměna, kterou mi dali moji milenci." Proměním je v divočinu, bude je požírat polní zvěř. ¹⁵Ztrestám ji za dny baalů, že jim páli kadiadlo a zdobí se kroučkem a náhrdelníkem, že chodí za svými milenci a na mne zapomněla, je výrok Hospodinův. ¹⁶Proto ji přemluvím, uvedu ji na poušť, budu jí promlouvat k srdci. ¹⁷Zas jí dám její vinice, dolinu Akór jako bránu k naději. Tam mi opět odpoví jako za dnů mládí, jako v den, kdy vystoupila z egyptské země. ¹⁸V onen den, je výrok Hospodinův, budeš ke mně volat: "Můj muži", a nenazveš mě už: "Můj Baale". ¹⁹Odstraním z jejich úst jména baalů; jejich jména nebude už nikdo připomínat.“

Zj 14:6 „Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu.“

ČT 7. prosince – Kámen úrazu (Ř 9,30–33)

Ř 9:30-33 „³⁰Co tedy nakonec řekneme? To, že pohanští národové, kteří neusilovali o spravedlnost, spravedlnosti dosáhli, a to spravedlnosti z víry; ³¹Izrael však, který usiloval o spravedlnost podle zákona, k cíli zákona nedospěl. ³²Proč? Protože nevycházel z víry, nýbrž ze skutků. Narazili na kámen úrazu, ³³jak je psáno: ‚Hle, kladu na Siónu kámen úrazu a skálu pohoršení, ale kdo v něho věří, nebude za hanben.‘“

Sk 2:41 „Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí.“

1Pt 2:6-8 „⁶ Neboť v Písmu stojí: `Hle, kladu na Siónu kámen vyvolený, úhelný, vzácny; kdo v něj věří, nebude zahánben.⁷ Vám, kteří věříte, je vzácny, ale nevěřícím je to `kámen, který stavitelé zavrhlí; ten se stal kamenem úhelným,⁸ ale i `kamenem úrazu a skálou pádu`. Oni přicházejí k pádu svým vzdorem proti slovu - k tomu také byli určeni.“

Ž 89:27 „On mě bude vzývat: „Tys můj Otec, můj Bůh, moje spásná skála.““

Ž 95:1 „Pojďte, zaplesejme Hospodinu, oslavujme hlaholem skálu své spásy.“

PÁ 8. prosince – Podněty k zamyšlení

„Je jen jedno vyvolení – ať už jde o jednotlivce, nebo o národ – které podle Bible souvisí se spasením. Mnozí se dívají do budoucnosti a myslí si, že již dopředu byli vyvoleni pro nebe. O takovém vyvolení však Bible nemluví. Člověk je vyvolený pro to, aby s bázní a chvěním pracoval na své spáse (Fp 2,12). Je vyvolen, aby si oblékl plnou Boží výzbroj a bojoval dobrý boj víry. Je vyvolen, aby využíval všechny prostředky, které mu Bůh dává k dispozici, v boji proti nesvatých touhám, kterými chce satan zničit jeho život. Je vyvolen, aby bděl na modlitbách, zkoumal Písmo a vyhýbal se pokušení. Je vyvolen, aby rostl ve víře. Je vyvolen, aby poslušně přijal každé slovo z Božích úst a žil podle něho. To je biblické vyvolení.“ (TM 453.454)

„Žádný smrtelný člověk nedokáže plně pochopit povahu a dílo nekonečného Boha. Není možno jej objevit studiem a bádáním. Tato svatá bytost musí zůstat zahalena tajemstvím pro vzdělané i prosté. Ale i když si uvědomujeme, že „oblak a mrákota jsou kolem něho“, přesto můžeme vědět, že „spravedlnost a právo jsou pilíře jeho trůnu“ (Ž 97,2). Jeho jednání s námi dokážeme pochopit jen natolik, nakolik jsme schopni postřehnout jeho bezmeznou milost spojenou s nekonečnou mocí. Můžeme porozumět jen těm jeho záměrům, které jsme schopni pochopit. Ve všem ostatním smíme důvěřovat ruce, která je všemocná, a srdci, které je plné lásky.“ (Ed 169; VYCH 101)

Otázky k rozhovoru

1. Někteří křesťané se domnívají, že ještě předtím, než se narodili, Bůh rozhodl, zda budou spaseni, anebo nebudou. Pokud byste patřili mezi ty, které Bůh ve své nekonečné moudrosti předurčil k ztracení, neměli byste žádnou šanci na záchranu, i kdybyste se o to velmi snažili. V čem spočívá problém takového chápání spasení? Jaké by to mělo důsledky?

2. V čem vidíte paralelu mezi posláním starozákonního Izraele a tím, jak vnímáme jako křesťané (a jako adventisté sedmého dne) své poslání na tomto světě? V čem toto poslání splňujeme, a v čem děláme chyby podobné těm, které dělali naši předchůdci?

